

"Acel loc strălucea, camera se umpluse de mireasmă"

Întâmplarea adevărată pe care o aducem la cunoștință s-a petrecut în jurul anului 1940, înainte de începerea războiului.

Un preot pe nume Teodor, a fost chemat pentru a împărtăși doi creștini ce trăgeau să moară. Unul dintre ei era bogat, rău, iubitor de avuție, iar celălalt era o văduvă virtuoasă, care a crescut cei opt copii singură, în cinste și înțelepciune, trudindu-se în sărăcie.

Părintele Teodor l-a luat cu el și pe diaconul său, pe părintele diacon Laurențiu. În față mergea paraclisierul, deoparte stătea diaconul, iar preotul cu Sfântul Potir și cu capul acoperit, purtând pe umeri Sfântul Aer (după cum se obișnuia pe vremea aceea), s-au dus mai întâi la casa bogatului, însă acesta nici nu voia să audă de Sfânta Împărtășanie ! Striga întruna: „Eu nu am să mor !”.

A fost un dialog, pe cât s-a putut, între preot și bolnav, însă acesta era de neînduplecat, nu voia să se împărtășească .

Diaconul Laurențiu spune:

– Părintele Teodor, îmi dați, vă rog, Sfântul Potir să mă duc să o împărtășesc pe doamna Maria care trage să moară, iar în acest timp dumneavoastră puteți discuta în continuare cu bolnavul până mă întorc, și dacă o să-l convingeți, o să-l împărtășiți după aceea ?

– Mergi, fiule, ai binecuvântare.

Paraclisierul mergea în față cu felinarul, iar în spate diaconul cu Sfânta Împărtășanie, până au ajuns la o căsuță sărăcăcioasă.

Au intrat înăuntru și de jur-împrejurul patului doamnei Maria stăteau copiii, nepoții și celelalte rude ale ei, care plângeau pentru această mamă minunată, bunică și rudă.

Diaconul a înaintat puțin și ce să vadă?! A rămas nemișcat!

Vedenie nespusă! Acest suflet sfânt nu era înconjurat numai de oameni, ci și de zeci de îngeri și de arhangheli,

care se îngheșuiau să mângâie, mai întâi, apoi să ștergă sudoarea acestei mame preabine-cuvântate.

Și nu era numai atât!!! Exact deasupra capului ei stătea Preasfânta Născătoare de Dumnezeu care, cu o eșarfă, o ștergea pe bătrână pe frunte de sudoare.

Buzele celei care trăgea să moară șopteau : „Bucură-te, ceea ce ești plină de daruri!”

Și ce să vezi! Toți îngerii și-au plecat capetele și s-au închinat la Preasfântul Potir cu Cinstitul Trup și Sânge al Domnului, care era adus spre ei!

Dar și Maica Domnului, într-un mod nemaîntâlnit, a sărutat Sfântul Potir, conducându-l pe diacon să o împărtășească pe bătrână.

După Sfânta Împărtășanie, îngerii i-au luat sufletul acestei binecuvântate mame și l-au pus în mâinile Născătoarei de Dumnezeu, apoi au mers cu toții la cer.

Acel loc strălucea, camera se umpluse de mireasmă, iar diaconul, cu frică, dar și cu o bucurie de nedescris și veselie, a plecat întorcându-se la casa bogatului.

Intră în casă și îl cuprinse febra! Asta pentru că de jur-împrejurul patului acestui om iubitor de avuții se găseau sute de diavoli care, cu topoarele lor înfricoșătoare străpungeau trupul lui în diferite locuri: în genunchi, în picioare, în mâini, în palme, în pânțe, în gât, în ochi, în cap. Aceștia loveau în mădularele cu care a păcătuit, iar bogatul răcnea și striga din cauza durerii.

Diaconul, cu mâinile tremurânde, i-a dat înapoi părintelui Sfântul Potir, iar groaza ce l-a cuprins a făcut ca el să leșine.

Preotul încerca în zadar să-l convingă pe bogat să se „pregătească” fiindcă îi venise sfârșitul! Acesta nimic!

În cele din urmă a murit, fără Sfânta Împărtășanie și fără Spovedanie.

(Protoprezbiter Ștefan K. Anagnostopoulos,
Trăire și cunoaștere în credința ortodoxă,
volumul 1)